

DE SCHAT VAN HET STEELPANNETJE

DE SCHAT VAN HET STEELPANNETJE

DOOR
CAMERON BROEKS

Copyright © 2023 Cameron Broeks
Silver Shaded Publishing

ISBN: 9789464809152

COVER DESIGN EN ILLUSTRATIE

DOOR

ADRIAN DKC

adriandkc.com

Dit boek is fictief. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen zijn het resultaat van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt.

De plaatsen in dit boek bestaan allemaal echt, maar worden ook fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR I. HOVEN

BEDANKT VOOR AL JE ENTHOUSIASTE AANMOEDIGING EN STEUN!!

HOOFDSTUK 1

DE AANKOMST

“Whoehoe! Vrijheid!” riep Dennis. Hij liet zijn stuur los en spreidde zijn armen zo wijd mogelijk uit. Tessa moest een snelle slinger maken zodat hij niet tegen haar aan zou botsen.

“Hé, gekkie! Kijk uit!”

“Sorry,” grijnsde Dennis, en hij deed zijn handen weer omlaag. “Ik houd echt zo van de laatste schooldag! Er is niets perfecters in de hele wereld. Nu kan ik de hele zomer voetballen met mijn vrienden, en vissen met mijn vader. En als we mijn gaming computer in elkaar zetten, kunnen we letterlijk de hele dag Multiplier spelen!” Dennis haalde diep adem en vulde zijn longen met de warme zomerlucht.

“Hmm,” antwoordde Tessa. Wat Dennis eigenlijk bedoelde was dat hij zijn gaming computer in elkaar zou zetten en de hele dag zou gamen. Want Tessa was geen gamer en ze wist ook erg weinig van computer-onderdelen. En als ze heel eerlijk was, vond ze het populaire multi-player spel waar Dennis verslaafd aan was een beetje eng. Het was allemaal geschiet, met veel herrie en geweld.

“Ik denk dat ik elke dag uit ga slapen, als mijn ouders me niet wakker maken tenminste.” Tessa lachte breed bij dat vooruitzicht. “En ik kan lekker lezen, en alle koekjes recepten proberen die ik heb opgeslagen.” Haar lach verdween. “Of misschien moet ik weer een dieet proberen? Als grote zomer transformatie?”

“Dat klinkt totaal niet als iets leuks,” zei Dennis.

“Ja, weet ik. En over niet-leuke dingen gesproken. Mijn moeder zei vanochtend dat Katie komt logeren.”

“Wie?”

“Katie Nelson. Mijn nicht uit Colorado, in Amerika.”

“Oh, ja! Cool!”

“Niet echt. Ik bedoel, waar ze wonen is wel heel cool. Hoog in de bergen bij Denver in de buurt. De lucht is zo dun dat je haast geen adem kan halen de eerste dagen dat je er bent. Het is er super mooi, en ook niet zo ver van Mesa Verde. En de rest van mijn familie is heel aardig. Maar Katie... is ... ze...”

Tessa kon de goede woorden niet vinden. “Ze is heel knap, en dun, en populair.”

“Ja, dat klinkt verschrikkelijk,” zei Dennis zo serieus als hij kon.

“Nee, nee, je begrijpt me niet goed. Ze is... gemeen!” Tessa zei het iets harder dan haar bedoeling was. “Ze heeft altijd wel een opmerking, over mijn gewicht, of dat ik raar ben, of kinderachtig. Ze is gewoon... Ugh, ze is alles wat ik niet ben!”

Dennis knikte en ze fietsen een poosje in stilte verder. Toen draaide Dennis zijn hoofd weer even naar Tessa. “Maar... kan ze ook goed koekjes bakken?”

Tessa moest bijna lachen, maar zuchtte toen. “Vast. Ze is overal goed in. Vooral in turnen. Ze is level acht of zo, en doet mee met ‘state level’ wedstrijden. Ik heb geen idee wat dat betekent, maar mijn tante heeft het er altijd over.”

“Ah.”

Ze moesten stoppen voor een drukke kruising, en sloegen toen linksaf het fietspad dat langs het kanaal liep op. Af en toe fietsten ze langs een bootje, en dan zwaaiden ze naar de mensen aan boord. De meeste bootjes voeren langzaam het kanaal door. Sommigen lagen stil te wachten tot er een sluis opengezet werd, of tot er een brug omhoog ging zodat ze er onderdoor konden.

“Wat was de laatste keer dat je haar gezien hebt?” vroeg Dennis. “Katie? Ik denk twee jaar geleden, toen ik tien was?”

“Dat is al lang geleden, misschien is ze wel veranderd in de tussentijd?”

“Misschien,” zei Tessa twijfelachtig, en niet heel erg hoopvol.

“En als ze nog steeds hetzelfde is, dan heb je altijd mij nog.”

“Dankje, Den.”

“Geen probleem. Hoe lang blijft ze eigenlijk in Nederland?”

“Ik weet het niet precies, het was allemaal nogal op het laatste moment. Haar oma – de moeder van haar vader,

niet onze oma – heeft een hersenbloeding gehad. Tante Henriëtte vliegt naar New Mexico zodat ze bij haar kan zijn. En oom Ray moet werken. Ik kon niet alles horen, maar volgens mij wilden ze Katie niet de hele zomer alleen thuis laten.”

Dennis deed zijn best om alle namen en familiebanden uit elkaar te houden, maar Tessa had niet door hoe verwarrend het voor hem was.

“Er was een *incident* een paar maanden geleden.”

“Een incident? Wat voor incident?”

“Geen idee. Maar haar ouders waren enorm boos op haar.” Tessa zuchtte. “Ugh! Ik hoop echt dat ze niet lang blijft. Straks verpest ze onze hele zomer!”

Een kwartier later zette Tessa haar fiets tegen de muur van haar huis, en keek ze over haar schouder achterom naar Dennis die een lange oprijlaan insloeg aan de overkant van de straat. Ze waren al bijna dertien jaar vrienden – beste vrienden.

Toen ze nog heel klein waren hadden hun moeders met elkaar afgesproken. Later hadden ze veel Lego kastelen en My Little Pony stallen gebouwd. Toen Dennis op voetbal ging en een nieuw hoofddoel in zijn leven kreeg – keeper worden voor het Nederlands elftal – had Dennis’ vader een echt voetbaldoel in de tuin gebouwd zodat Dennis kon oefenen. Tessa had een paar jaar geleden ook even geprobeerd om Dennis te helpen met trainen. Maar Tessa was nogal slecht in voetbal, en in penalty’s schieten, en eigenlijk in alle sporten. Dennis bleef haar maar tips geven, maar niets hielp.

Uiteindelijk had Dennis expres een paar ballen in het doel laten gaan, iets waar Tessa heel boos over geworden was. En dat was de laatste keer dat ze samen hadden gevoetbald.

Tessa gooide haar schooltas onder de kapstok in de hal en liep naar de eetkamer. “Hoi mam. Is ze er al?”

Tessa’s moeder, Dina, zat aan de eettafel met een plastic bak op schoot. Ze was aardappels aan het schillen en wees met het mesje in de richting van de woonkamer.

“Ja. Je vader heeft haar net afgeleverd.”

Tessa mopperde iets afkeurends. Toen haar moeder verder niets zei, streek Tessa snel haar T-shirt een beetje gladder met haar hand, en liep ze naar de woonkamer. Katie zat op de bank en scrolde door de muziek op haar telefoon.

Katie droeg een strakke skinny spijkerbroek en een los shirt, en had (naar Tessa's mening) een heleboel make-up op. Haar lange blonde haar zat in een warrige knot die er op een of andere manier niet zo warrig uit zag. Zelfs na een hele dag vliegen zag Katie eruit alsof ze zo een modeblad uitgestapt was. En zelfs van waar Tessa stond kon ze de bas beat horen die uit Katie's oordopjes dreunde.

Op de grond naast haar stond een rugzak die er gloednieuw uit zag, met een glimmende vliegtuig tag bungelend aan de zijkant. Het was zo'n grote, waterproof rugzak met duizenden ritsen en vakjes waar mensen mee uit kamperen gingen.

Tessa zuchtte.

Een grote rugtas betekende dat Katie lang zou blijven.

“Uh, hoi Katie. Hoe was je vlucht?” vroeg Tessa. Toen Katie geen antwoord gaf, wapperde Tessa aarzelend met een hand om haar aandacht te trekken, en ze ging van Nederlands over op Engels. Ze wist dat tante Henriëtte Katie Nederlands geleerd had, maar misschien was het makkelijker voor haar om Engels te praten? En Tessa was heel goed in Engels, het was een van haar beste vakken.

Maar weer negeerde Katie haar compleet, en gaf ze geen antwoord – of ook maar enige blijk dat ze Tessa had gezien. Wel zette ze haar volume nog ietsje harder.

Tessa haalde haar schouders op en liep terug naar haar moeder. “Wat eten we vandaag?”

“Aardappelsalade en stokbrood. Wat zei ze?”

“Niets. Ik heb het in het Nederlands en in het Engels geprobeerd. Gelukkig was ze niet gemeen deze keer.”

“Tess, doe eens wat aardiger, dat kan je toch niet zeggen! Haar oma is ziek, dit is een verdrietige tijd voor haar.”

“Als zij aardig doet, zal ik dat ook doen.”

Tessa aarzelde. “Ze zag er niet heel verdrietig uit. En ze kan ons trouwens toch niet horen, haar muziek staat veel te hard.”

“Mensen gaan op verschillende manieren om met verdriet. Of misschien is ze moe van de lange reis, dat zou ik ook zijn.” Tessa’s moeder legde het aardappelschilmesje neer.

“Kom, we proberen het nog een keer.”

Tessa zuchtte. Ze volgde haar moeder naar de woonkamer, en schoof onderweg met haar voet wat rondslingerend speelgoed van Stefan – haar broertje van vier – opzij.

“Katie!” zei Tessa’s moeder in het Engels, met een overdreven vrolijke toon in haar stem. “Nu Tessa thuis is denk ik dat het tijd voor jou is om je tas uit te pakken. Tessa brengt je wel naar boven.”

Katie haalde langzaam een oordopje uit haar oor en keek ze allebei lang en vijandig aan. “Doe geen moeite. Ik blijf toch niet.”

Tessa en haar moeder keken stomverbaasd terug.

Tessa’s moeder was de eerste die weer wat zeggen kon, terwijl Tessa nog haar best deed niet te glimlachen bij de gedachte dat Katie snel weer weg zou gaan.

“Je... Doe niet zo raar. Natuurlijk blijf je hier! We kunnen je toch niet meteen weer op Schiphol afzetten?” Tessa’s moeder liet een wat oncomfortabel lachje ontsnappen. “Kom op, naar boven met jullie. Tess, jij ook.”

Tessa’s moeder ging terug naar haar aardappelen, en Tessa stond aarzelend stil. Ze keek naar Katie en wist niet goed wat ze moest doen.

Katie wierp Tessa een geërgerde blik toe, maar stopte wel haar telefoon en koptelefoon in een van de vele zijvakjes van de rugzak.

Tessa liep voor Katie uit de trap op. Katie volgde met tegenzin en sleepte de rugzak achter zich aan. Bonk, schuif, bonk, schuif.

“Uhhh, moet ik helpen met je tas?” bood Tessa aan.

Katie negeerde haar.

“Dus...,” Tessa wees boven in de hal alle deuren aan, “dit is de badkamer, dit is de slaapkamer van mijn ouders, en dit, uh,” ze opende de deur, “is onze kamer.”

“Moeten we een kamer delen?! Waarom slaap ik niet in die kamer? Dat is waar ik de vorige keer ook sliep.” Katie wees naar de deur naast die van Tessa.

“Dat is Stefans kamer nu. We hebben geen logeerkamer meer.”

Tessa deed de deur van haar slaapkamer open en zag dat haar moeder het grote luchtbed al neergezet had. Het dekbed had Tessa's favoriete overtrek, die met de gele bloemetjes erop. Ze was blij dat haar moeder Katie's bed zover mogelijk van haar eigen bed neergezet had. Al was dat nog steeds best dichtbij, want Tessa had niet zo'n grote kamer. Maar hij was wel lekker licht en zonnig, en Tessa kon een vleugje wasverzachter ruiken. Het maakte haar net een beetje vrolijker.

Katie merkte niets van dit alles. Ze liet haar rugzak één stap over de drempel los, en liet zichzelf toen languit op het luchtbed vallen. En daar bleef ze liggen, plat op haar rug, terwijl ze naar het plafond staarde en Tessa heel erg negeerde.

"Ik ben moe," zei Katie na een lange, ongemakkelijke stilte.

"Ik denk dat ik een dutje ga doen. Ga jij maar weg."

"Ohhh-ké?" zei Tessa aarzelend. Ze was blij dat ze niet bij Katie hoefde te blijven, maar ze voelde zich onmiddellijk een beetje schuldig, dus voegde ze snel er snel aan toe, "Ik kan wel wat ruimte maken in mijn klerenkast voor je?"

"Waarom? Ik. Blijf. Hier. Niet."

"...Zal ik je dan roepen als we gaan eten?"

"Ik heb ook geen honger," antwoordde Katie.

Tessa gaf het op en draaide zich om. Ze ging over op Nederlands en mompelde in zichzelf, "Ga lekker je gang. Maakt mij niets uit."

Tessa liep de slaapkamer uit, maar na een paar passen hoorde ze Katie achter zich. Alleen nu praatte Katie ook Nederlands, met een Amerikaans accent.

"Ik begrijp je prima trouwens."

Tessa voelde hoe haar gezicht knalrood werd, en ze liep heel snel de trap af.

HOOFDSTUK 2 HET CLUBHUIS

De volgende ochtend aan de ontbijttafel begonnen Tessa en haar familie een beetje het vermoeden te krijgen dat het niet alleen de jetlag was waardoor Katie zo chagrijnig deed.

Katie was de avond ervoor met tegenzin naar beneden gekomen voor het avondeten, maar had nauwelijks drie woorden gezegd, en het slapen gaan was ongemakkelijk geweest. Tessa kon zich de afkeurende blik die Katie haar pyjama gegeven nog goed herinneren. Ze had alleen geen flauw idee wat er mis was met haar pyjama. Tessa's kleine verzameling archeologische objecten die op de plank boven haar bed uitgestald was, had al net zoveel afkeuring gekregen.

Die ochtend had Katie zich eerst meer dan een uur in de badkamer opgesloten, terwijl ze een verschrikkelijk lange douche nam en haar haar en make-up deed, maar nu zat iedereen ein-de-lijk aan de ontbijttafel. Tessa was blij dat ze konden eten.

“Goedemorgen Katie, Tessa, Stefan, manlief,” Tessa's moeder kwam de keuken uit met een stapel borden, en een zweem vers gezette koffie.

“Katie, kies jij eerst maar wat.” Tessa's moeder zette een bord voor Stefan neer en keek Katie aan. “Toe maar. Heb je geen honger?”

Katie haalde haar schouders op en keek niet op van haar telefoon. Tessa's moeder probeerde het nog een keer.

“Heb je goed geslapen?”

Katie haalde weer haar schouders op.

“Gaat wel.”

“Geen jetlag?” vroeg Tessa's vader. “We lopen acht uur voor hier. Het duurt altijd even voor je lijf zich aangepast heeft.”

Katie haalde haar schouders op en mompelde iets terwijl ze door het *Instellingen* scherm op haar telefoon scrolde.

Tessa's ouders keken elkaar aan

"Katie, heb je al wat nieuws over je oma gehoord?" vroeg Tessa's vader voorzichtig.

Katie gaf hem geen antwoord.

Tessa's moeder haalde langzaam en diep adem en zei ietsje minder vriendelijk, "Katie, wil je alsjeblieft je telefoon wegleggen? We hebben als regel hier in huis dat we geen telefoons aan tafel hebben."

Katie stopte net lang genoeg met scrollen om omhoog te kijken, en legde toen met tegenzin haar telefoon op tafel neer, met het scherm omhoog.

Tessa's moeder stak haar hand uit en draaide resoluut de telefoon om. "Dat is beter. Wat wil je hebben?"

Katie keek vol afkeer naar het volkorenbrood en de stapel bolletjes. "Hebben jullie ook cornflakes of zo?"

"Uh, nee, maar ik zal het op het boodschappenlijstje zetten," zei Tessa's moeder. "Wat voor soort vind je lekker?"

Katie zuchtte en staarde strak naar haar telefoon. "Whatever."

"Ik denk niet dat we dat merk hier hebben. Lust je de frosted flakes?"

Katie haalde haar schouders op. "Prima."

Tessa zag dat haar moeder haar geduld aan het verliezen was.

"Dat is... prima. Wil iemand nog meer thee? Of -"

"Niet nodig Dina, ga lekker zitten. En eet wat." Tessa's vader onderbrak haar met een kalme stem. Hij sneed Stefans broodje met aardbeienjam in kleine stukjes voor hem. Stefan begon blij te eten, en smeerde jam op alles waar hij bij kon komen.

"Wil je misschien pannenkoeken?" vroeg Tessa aan Katie. "Ik heb dat op TV gezien, dat ze in America vaak pannenkoeken als ontbijt eten. We doen dat hier eigenlijk nooit, maar ik kan er wel een paar voor je maken, als je wilt?"

Katie staarde naar haar.

"Katie, Tessa vroeg je wat," zei Tessa's vader.

"Nee. Dankje, Tessa."

Katie's bedankje klonk totaal niet alsof ze het meende.

Op dat moment kwam Dennis binnengelopen, en hij verbrak

de ietwat gespannen en ongemakkelijke stilte.

“Oh, sorry, ik wist niet dat jullie nog aan het eten waren. Ik -.” Hij zag Katie en stond ineens stokstijf stil.

“Maakt niet uit, hoor,” zei Tessa in het Nederlands, met haar mond vol. Ze pakte nog een lekker bolletje en keek toen op naar Dennis.

Ze zuchtte. Dennis leek haar, net als Katie, totaal te negeren. Hij stond nog steeds in de deuropening naar Katie te staren.

“Katie, dit is Dennis. Dennis, Katie,” zei Tessa’s vader.

“Goedemorgen, Katie,” zei Dennis.

“Dat kan je beter in het Engels zeggen, lieve schat,” zei Tessa’s moeder. “We denken dat haar Nederlands wat roestig is, maar ze heeft niet zo veel gezegd nog sinds ze hier is, dus het is wat moeilijk in te schatten. Ga zitten, neem een bolletje als je wilt, er zijn genoeg.”

“Graag, dankje!” Dennis ging tegenover Katie zitten en ging aarzelend over op Engels. “And a good morning to you, Katie.”

Katie gaf hem een snelle halve glimlach. “Wat ben jij lang zeg.” Ze haalde een haarelastiekje van haar pols, deed haar lange haar in een paardenstaart, en smeerde een broodje met kaas voor zichzelf. Af en toe keek ze naar Dennis zonder wat te zeggen.

Dennis fronste en Tessa trok zijn aandacht en haalde haar schouders op om aan te geven dat zij ook geen idee had wat er met Katie aan de hand was, en dat hij haar maar moest negeren.

Tessa at snel haar ontbijt, zette haar bord in de afwasmachine en keek naar Dennis.

“Tijd om jouw gaming computer af te bouwen.”

Ze keek naar Katie en aarzelde. “We gaan naar het Clubhuis, voor als je ook mee wilt?”

“Tuurlijk, klinkt geweeeldig,” zei Katie en rolde met haar ogen. Tessa had meteen enorm spijt van de uitnodiging.

“Ja, Katie wil ook mee,” zei Tessa’s moeder resoluut. Ze keek naar Katie en voegde eraan toe, “Ik wil niet dat je de hele dag hier binnen rondhangt. Ga lekker naar buiten, geniet van de zon. Misschien word je humeur er ook wat beter van. En neem je broodje maar mee. Alle Amerikanen houden van Nederlandse kaas en het zou zonde zijn als we het weg zouden gooien.”

“Toe maar,” Tessa’s moeder gaf Katie een bemoedigend – maar

ook een klein beetje hard – duwtje tegen haar schouder. “Goed zo. Bekijk het Clubhuis maar eens. Ik weet zeker dat je het geweldig vindt.”

Katie vond het helemaal niet geweldig. Ze klaagde aan één stuk door terwijl ze achter Tessa en Dennis aan liep door de achtertuin.

“Een Clubhuis? Hoe oud zijn jullie allebei, zeven of zo? Ik zit hier met een stel baby’s opgescheept.”

“Twaalf, of, bijna dertien eigenlijk,” antwoordde Dennis kalm. Hij wist niet helemaal zeker wat hij aan moest met zoveel vijandigheid.

“En wat, een club, met alleen jullie tweeën? Dat is meer een duo dacht ik zo. Wacht, hebben jullie verkering?”

“Nee!”

“Echt niet!”

Dennis en Tessa gaven allebei heel snel antwoord op die laatste vraag.

“Weet je,” voegde Dennis eraan toe, “het is altijd heel irritant als mensen aannemen dat we verkering hebben, alleen omdat we een jongen en een meisje zijn. We zijn vrienden. Hele goede vrienden.”

“Beste vrienden,” bevestigde Tessa.

Katie snoof en rolde met haar ogen.

Tessa’s achtertuin was lang en smal. Er was een houtsnippers-met-onkruid paadje dat langs de bosjes en bloembedden slingerde. Langs haar vaders groente tuin helemaal tot aan het verste stuk achterin, waar het pad om een paar hele woeste bramen -en frambozenstruiken heen boog.

“Wacht, is *dat* het?!” Katie stopte toen ze het gebouwtje om de bocht zag.

“Ja,” zei Tessa. “Ik weet dat het wat klein lijkt, maar aan de binnenkant is het echt geweldig.”

“Het is niet eens een fatsoenlijk Clubhuis,” riep Katie, “het is gewoon jullie tuinschuurtje!”

Tessa en Dennis keken elkaar aan en waren het stilzwijgend eens dat ze Katie het beste negeren konden.

Tessa haalde de sleutel onder een helder blauwe bloempot

vandaan, stak hem in het slot en hield toen de deur open zodat de anderen er langs konden.

“Pas op je hoofd, er hangen fietswielen en andere dingen aan het plafond,” waarschuwde ze Katie, die – na een korte aarzelende pauze in de deuropening – toch maar verder naar binnen liep.

“Oh wee als hier spinnen zijn.” Katie voegde nog een klacht aan haar waslijst toe.

Toen Tessa en Dennis kleiner waren, hadden ze vaak geheime hutten gebouwd in een van de vele bosjes-zonder-stekels in Tessa’s achtertuin. Als het te slecht weer was om buiten hutten te bouwen – iets dat in Nederland nogal vaak het geval was – verhuisden ze naar binnen met stokken en dekens. Hoe ouder ze werden, hoe uitgebreider de hutten werden, en uiteindelijk was het geworden wat ze nu het Clubhuis noemden. Het was een soort boomhut, maar dan binnen, en op de begane grond.

Het eerste deel van de schuur stond vol met tuingereedschap, boren en hamers, en allemaal ditjes en datjes in kartonnen dozen. Het rook er wat stoffig, en naar aarde, en ook een beetje naar de benzine die Tessa’s vader altijd in de grasmaaier goot. Sommige kartonnen dozen waren open, en zaten vol met geknupte snoeren en kabels die er half uit vielen.

Aan de zijkant stond een loopband die niemand ooit gebruikt had, en een paar oude fietsen van Tessa die ze bewaarden tot Stefan groot genoeg was. Ook waren er planken vol lange rijen bloempotten in allerlei verschillende kleuren, vormen en maten. Tessa’s moeder hield ervan om bloemen te planten in de zomer. Haar vader vond het belangrijker dat iets nuttig was, en hield het bij groentes.

Er hingen verschillende soorten handgereedschap in een rek aan de muur – allemaal van Tessa’s vader – met daaronder een grote toren van kleine plastic bakjes vol spijkers en schroeven en rare metalen onderdelen. Niemand wist meer waar het onderdelen voor waren, maar ze werden nooit weg gegooid

Aan het plafond hingen fietswielen, binnenbanden en buitenbanden en zelfs een paar reserve-onderdelen van

de auto, allemaal vastgeknoopt met stukjes waslijn. Ze moesten goed bukken toen ze er onderdoor liepen.

En ja, het was een beetje stoffig, en er zaten vast ook wel wat spinnen.

Het achterste deel was netjes opgeruimd, maar stond tegelijk toch ook propvol. Een oud vervaagd tapijt nam bijna de hele vloer in beslag. Er was een kleine tweezitsbank die bijna niet paste, een zitzak met ductape over alle gaten, een tafel, en een boekenkastje met een kleine TV en een DVD speler er bovenop. Tegen de achterste muur, vlakbij het grootste raam, stond een bureautje met een computer monitor, toetsenbord en een muis.

Dennis wurmde zich langs een wiebelige toren van geplette kartonnen dozen en wees toen Katie naar de bank, met een vriendelijke lach.

“Je kan daar wel gaan zitten, als je wilt.”

Katie mopperde nog wat, maar ging zitten en keek toch een beetje geïnteresseerd om zich heen.

Tessa draaide aan het houten stokje dat de luxaflex open deed, en liet de vroege ochtendzonn binnen. Ze pakte haar e-reader van een klein zijtafeltje en ging naast Katie zitten – maar wel zo ver mogelijk weg als ze kon – en las verder in het science fiction e-boek dat ze van de bieb geleend had.

Dennis verzamelde zijn gereedschap en begon verbindingen op zijn moederbord te testen. Hij mompelde geconcentreerd wat tegen zichzelf elke keer als zijn Voltameter piepte.

Het duurde niet lang voor Katie wat zei.

“En wat moet ik doen?”

“Gewoon, iets,” zei Tessa, zonder op te kijken. Maar ze had er meteen spijt van dat ze zo onbeleefd deed. Alleen omdat Katie dat deed, betekende nog niet dat zij dat ook kon doen. Ze wees naar een plank in de boekenkast. Je kan wel haken of breien als je weet hoe dat moet? Er is wol, en haak -en breinaalden. Of je kan een DVD kijken?” Ze wees naar een andere plank.

Katie liep er heen en bekeek de korte rij DVD's.

“Deze heb ik allemaal al lang gezien.”

“Ben je ook goed met elektronica?” vroeg Dennis.

“Doe niet zo dom, natuurlijk niet.”

“Ik probeer alleen maar te helpen,” zei Dennis.

Iedereen was weer een poosje stil. Tessa las, Dennis was aan het werk, en Katie liep rond en inspecteerde alles.

Tessa hield haar met een half oog in de gaten. Helemaal toen Katie een grote deken oppakte die over de zitzak lag. Het was een deken waar Tessa nog mee bezig was, ze was er al maanden op aan het haken en zat klaar om in te grijpen als Katie hem – per ongeluk of expres – uit elkaar zou trekken. Maar tot haar opluchting legde Katie hem weer neer, en ging ze weer op de bank zitten.

Ze was alleen niet heel lang stil.

“Ik verveel me echt helemaal te pletter.”

“Heb je je telefoon niet?” vroeg Tessa.

“Ik ben de hele ochtend al aan het proberen om hem werkend te krijgen. Ik kan helemaal niets versturen. Ik denk dat mijn ouders mijn abonnement moeten opwaarderen zodat het internationaal werkt, maar ze hebben nog geen antwoord gegeven op mijn voicemail. En deze stomme schuur heeft geen Wi-Fi, dus ik kan toch helemaal niets doen.”

Tessa stond op het punt om te zeggen dat het Clubhuis uitstekende Wi-Fi had. Maar Dennis was sneller.

“Nee. Je hebt gelijk. Dit is veel te oud en lelijk voor internet,” zei hij, met een snelle lach naar Tessa. Hij vroeg zich af wanneer het tot Katie door zou dringen dat er een enorme computer voor zijn neus stond. “En kan je misschien ook stoppen met al dat geklaag? Het begint wat irritant te worden.”

“Ik verveel me! Het is hier super saai.”

“Dat had je al gezegd,” zei Dennis. “Wie doet er nu alsof ze zeven jaar is, hè?”

Katie's gezicht werd wat rood. Eerst door boosheid, maar toen door schaamte en koppige verslagenheid.

“Pff, goed hoor, dan ben ik vandaag gewoon jullie oppas.”

“Hah, alsof we een oppas nodig hebben,” lachte Dennis. “Wacht, hoe oud ben jij eigenlijk?”

“Ik ben *vijftien*,” zei Katie op een toon die het meteen heel

duidelijk moest maken dat dat veel volwassener was dan twaalf-bijna-dertien.

“Nou, hoera,” zei Dennis droogjes.

Hij draaide zich weer om en ging verder met zijn computer, terwijl Tessa zich achter haar e-reader verstopte. Ze dacht dat dit waarschijnlijk niet het beste moment was om te zeggen dat ze wist dat Katie in september jarig was, en over een paar maanden pas vijftien zou worden.

Het duurde maar een paar minuten voordat Katie weer opstond en rond begon te lopen, alleen begon ze deze keer ook dingen te verplaatsen.

Tessa legde haar e-reader neer, zij begon ook wat geïrriteerd te raken.

“Um... wat ben je aan het doen?”

“Ik richt alles wat beter in.”

“Zou je dat ook niet kunnen doen?”

Dennis legde zijn gereedschap neer en draaide zich om in de bureaustoel. “ Hé, Tessa? Dit ding is dood. Ik moet een nieuwe zoeken op Marktplaats.”

“Markt plaats?” Katie vertaalde de woorden snel in haar hoofd. “Market place?”

“Het is een beetje als eBay,” zei zei Dennis, “maar dan goedkoper en... Laat maar. Zoals je al zei, allemaal heel saai. Het betekent alleen dat ik vandaag ook verder niet zo veel kan doen. Tess, zullen we Katie het hunebed laten zien?”

“Goed idee,” zei Tessa, en ze zette haar e-reader op standby.

“Het... who-nah-bad? Is dat het winkelcentrum?” ze hadden nu ineens Katie’s volledige aandacht.

“Eh... Nee,” zei Dennis. “Het is, uh... Ik weet het woord niet in het Engels.” Hij keek naar Tessa die haar schouders ophaalde en haar hoofd schudde om aan te geven dat zij het ook niet wist. “Laten we er gewoon heen gaan, dan zie je het vanzelf.”